

DAVID WILKERSON – HIÁBA SZOLGÁLTAM

2005. december 19.

Ez az üzenet azokhoz szól, akik eddigi életükre visszatekintve kedvüket veszítve és kétségbeesetten figyelik tervük csődbe jutását. Érzik, hogy életük kevés eredményt mutat és az idő múlásával sok ígéret betöltetlenül maradt. Éveken át állandóan imádkoztak, és most mégis úgy tűnik az abba vetett hitük, hogy Istentől hallották a szolgálatra való elhívásukat – nem teljesült be. Körülöttük mások látszólag mindennel rendelkeznek, élvezik ígéretük beteljesülését, míg ők a sikertelenség érzésével élnek.

Amint visszatekintesz eddigi életedre, emlékszel a nehéz időkre, és ismered a visszautasítás és a betöltetlenség érzését. Szereted az Urat annyira, hogy testedet, lelkedet felajánlva, mindent megtettél bizonyosságul, végül mégis elérkezett az a pillanat, amikor meggyőződted, hogy „Hiába munkálkodtam, minden csak hiábavaló volt”, és most egy gyötrő érzés növekszik benned ezt suttozva: „Mellétaláltál, egyáltalán nem voltál hatásos. Legjobb bizonyíték erre az, hogy életed nem jelent semmi különbséget ebben a világban.”

Ha ilyen érzéseid vannak, akkor jó társaságban vagy, valóban szellemi óriások között állsz.

A történelemben Isten szolgálói között sokan érezték, hogy hivatásukat elégtelenül töltötték be.

Illés próféta életére visszatekintve sírt: „Uram vigyél engem haza, nem vagyok jobb, mint atyáim, akik mind sikertelenek voltak előtted. Légy szíves és fejezd be életemet, mert minden tettem hiábavaló volt.”

Na és Dávid király? Annyira kétségbe volt esve amikor elvesztegetett felkenetésére gondolt, hogy mint egy madár kívánt elrepülni valami magányos, elhagyatott helyre: „*Ezért így szóltam: Miért is nincs szárnyam, mint a galambnak, hogy elrepülhetnék, és nyugton lehetnék? Messzire bujdosnék, a pusztában laknék. (Szela.)*” (Zsoltár 55,7-8)

Még Pál Apostol is rettegve gondolt arra, hogy életét haszontalanul elvesztegette. Ezt írta az egyik gyülekezetnek: „*Féltetek titeket, hogy hiába fáradoztam közöttetek.*” (Galata 4:,11)

Kálvinnak, a reformáció egyik atyjának hasonlóan borzasztó érzései voltak. Halálának órájában ezt mondta: „Minden amit tettem, értéktelen...a gonosz örömmel fogja hallani ezt, de a tény az, hogy minden amit tettem, értéktelen volt.”

A misszionárius Livingston, 23 év szolgálat után hasonlóan rémes kételyekkel volt eltelve: „szolgálatát hiábavalónak látta.”

Szent Bernardot is borzasztó kételyek kínozták. Ezt írta utolsó napjaiban: „Sikertelen voltam hivatásom célját illetően...Szavaim és írásaim értéktelenek.”

Livingston még a vallástalan világ szemében is az egyik legsikeresebb misszionárius volt, eredményeit a világ elismerte. Ő nyitotta meg Afrikát az evangéliumnak, sok „magot” vetve, és így Isten használta Angliát a missziókban. Testét, lelkét tökéletes áldozatként ajánlotta fel, és krisztusi életet élt.

Mégis 23 év után Livingston hasonlóan borzasztó kételyekkel volt eltelve, mint Isten többi szolgája. Ő is úgy érezte, hogy szolgálata eredménytelen volt. Életrajzírója idézte szavait: „Mindaz amit tettem, csak megnyitotta a rabszolga kereskedést. 23 év munkája után, nincs semmi gyümölcs. Hiába munkálkodtam.”

A misszionáriusok egyik nagyja, George Bowen, mély hatással volt rám. Élete erőteljes példa és könyve „Love Revealed” az egyik legszebb könyv Krisztusról, amit valaha is olvastam. A magányos Bowen hátat fordított gazdagságnak, hírnévnek és Bombay-ban, Indiában lett misszionárius az 1800-as évek közepén. Amikor látta, hogy a misszionáriusok jobban éltek, mint azok akiket szolgáltak, feladta a misszió támogatását és úgy élt, mint a legszegényebb indiai. Hasonló ruházatba öltözött, és szegénységben élt egy szerény lakásban, néha csak kenyéren és vízen. Hőségben prédikált az utcákon, osztogatta az evangéliumi nyomtatványokat és sírt az elveszettek miatt.

Ez a bámulatosan szent életet élő ember Indiába ment magas reményekkel telve az evangélium hirdetését illetően, és mindent: szívét, eszét, testét, és szellemét annak sikerére szentelte. Mégis negyven és néhány év elteltével Bowen nem tudott felmutatni egyetlen megtért embert sem. Csak halála után fedezte fel a missziói társaság, hogy az egyik legszeretettebb misszionárius volt abban az országban. Még a pogány bálványimádók is úgy néztek Bowenre, mint a kereszténység igazi típusára.

George Bowen szerény élete és erőteljes szavai még ma is lángra gyújtják az olvasók lelkét. Mindennek ellenére Bowen, mint ahogyan sokan mások is, borzalmas sikertelenséget érzett a lelkében. Ezt írta: „Én a leghasználhatatlanabb lény vagyok az egyházban. Isten csalódásokkal sebesít, és összetör. Felépít, aztán megengedi, hogy visszaessek a semmibe. Jóbbal szeretnék együtt ülni, és Illéssel szimpatizálni. Munkálkodásom hiábavaló volt.”

Talán valaki most azt mondja: „Isten hatalmas szolgálóinak nem szabadna ilyen hangon beszélni, még érezni sem, mert ez a félelemnek és a hitetlenségnek a hangja.” Azonban sok hittel telt „óriásnak” akikre mi példaként nézünk ez a nyelvezete. Hasonlóan rémes érzésekkel éltek, ezt mondva: „Nem tudtam elérni azt amiről úgy gondoltam, hogy Isten arra hívott el, sikertelen lettem.” Én is ismerem ezt a borzasztó érzést a szívemben.

Megrázna titeket annak tudata, hogy Jézusnak is voltak olyan érzései, hogy teljesítménye nem volt elegendő?

Ézsaiás 49,4 mondja: „*Hasztalan fáradoztam, semmiért, hiába pazaroltam erőmet.*” Figyeld meg, hogy ezek a szavak nem Ézsaiás szavai, akit Isten felnőtt korában hívott szolgálatra. Nem, ezek Krisztus szavai: „*Már anyám méhében elhívott engem az ÚR, születésemtől fogva emlékezetben tartja nevem. ...az ÚR, aki már anyám méhében szolgálójának teremtett, hogy Jákóbot hozzá térítsem, Izraelt hozzá gyűjtsem.*” (49,1.5)

Amikor erre a szövegre bukkantam, ami egyébként a múltban sokszor elborzasztott, csodálattal teltem el. Alig tudtam elhinni, hogy ezek itt Jézus szavai, hogy Ő „hiábavalóan munkálkodott”, ami mintegy felelet volt az Atya kijelentésére: „*Szolgám vagy Izrael, akivel dicsőítem Magam!*” (49,3) Jézus meglepő válasza a következő versben: „*Hasztalan fáradoztam, semmiért, hiába pazaroltam erőmet.*” (49,4)

Amikor ezekre a sorokra bukkantam, felugrottam az íróasztalomtól ezt mondva: „Milyen csodálatos, alig tudom elhinni, hogy Krisztus ennyire sebezhető volt, vallomást tett az Atyának arról, hogy ugyanolyan dolgokon ment át, mint mi, akik teremtett lények vagyunk. Emberi természetében ugyanazokat a csalódásokat kóstolta meg mint mi, és hozzánk hasonlóan kétségbeesést is érzett a szívében, hozzánk hasonlóan ő is sebezhető volt. Ugyanazok a gondolatok gyötörték, amelyek engem is gyötörték saját életemben: „Ez nem az az ígélet amit gondoltam, elvesztegettem erőmet, minden hiábavaló volt.”

A fenti sorokat olvasva, szeretetem még jobban megerősödött Jézus iránt. Megértettem, hogy a Zsidókhoz írt levélben (4,5) az nem csak valami mondas, hogy: „*Hiszen nem olyan főpapunk van, aki nem képes erőtlenségeinkkel együtt szenvedni, ellenkezőleg, mindenben hasonlóan megkísértetett, a vétektől (bűntől) eltekintve.*” Ő ismerte ugyanazt a sátáni kísértést, hallotta ugyanazt a vádló hangot: „Küldetésed nem váltottad be. Életed egy hiábavalóság. Semmit sem tudsz felmutatni munkálkodásod eredményeként.”

Mi volt valójában Krisztus küldetése? Az Ő küldetése Ézsaiás szerint az volt, hogy visszatérítse Izraelt Istenhez, hogy Jákób törzseit elfordítsa a bálványimádástól és a gonoszságtól: „*Kevésnek tartom, hogy Jákób törzseinek helyreállításában és a megmentett Izrael visszatérítésében légy az én szolgám. A pogányok világosságává teszlek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig.*” (49,6). Josephus, Jézus idejében élő történész Izrael állapotáról ezt írta: „A zsidó nemzet olyan gonosszá és zsarnokká vált Krisztus idejében, hogy ha a rómaiak nem pusztították volna el őket, Isten tüzesőt zúdított volna rájuk az égből, hogy eleméssze őket.” Ezért Krisztus, mint egy zsidó küldetett el a zsidók közé, hogy felszabadítsa Isten népét a bűn erejétől, és hogy megszabadítsa a foglyokat.

Jézus tanúskodott önmagáról: „*Hegyes nyíllá tett, tegzébe dugott engem.*” (49,2) Az Atya erre készítette Krisztust a világ kezdete előtt és küldetése világos volt: „*Éles karddá tette számat...*” (49,2)

Jézusnak olyan éles nyelvvel kellett tanítania, mintha szavai éles, kétélű kardként lennének, hogy a legkeményebb szíveken is áthatoljon.

Így tehát Krisztus azért jött erre a világra, hogy Isten akaratát betöltse, hogy Izraelt új életre hozza, és pontosan azt tette, ami megparancsoltott; minden szava és tette az Atya által irányított. Jézus Isten akaratában élt, teljes hatalommal és erőteljes üzenettel. Azonban Izrael visszautasította Őt: „*A sajátjába jött, de az övéi nem fogadták be Őt,*” (János 1,11)

Csak gondold meg, hogy Jézus erőteljes üzenetet prédikált annak a nemzedéknek, amelynek tagjai hihetetlen csodákat láttak: vak szemek megnyíltak, süket fülek újra hallottak, a bénák járni kezdtek. Mégis visszautasították és lenézték Krisztus csodáit, szavaira nem hallgattak, üzenete nem törte meg kemény szívüket. Valójában a tanítása haragot keltett a vallásos szekták között. Saját követői elhatározták, hogy mivel szavait nem tudják elfogadni, ezért elhagyják őt. (Lásd János 6,66) Végül pedig saját tanítványai, a választott tizenkettő is otthagya Őt, és a nemzet, melyet Jézus vissza akart gyűjteni az Atyához, ezt kiáltotta: „Feszítsétek meg Őt”

Emberi szemmel nézve Krisztus rémesen megbukott küldetésében. Látjuk Őt Jeruzsálem felett sírni saját sikertelenségén, hogy visszagyűjtse a népet az Atyához, reménye látszólag összetörve: „*Jeruzsálem, Jeruzsálem, (mely) megölel a prófétákat és megkövezed a hozzád küldötteket, hányszor akartam összegyűjteni a gyermekeidet, mint a madár összegyűjti fiókait szárnyai alá, és nem akartátok. Lám meglátjátok, elhagyatott lesz a házatok,*” (Máté 23,37-38)

Csak képzeld el Krisztus fájalmát, amit éreznie kellett ahhoz, hogy ilyen szavakat mondjon! Talán még fel is kiáltott: „Hiába munkálkodtam” Elképzelem sátánt, amint suttogott a fülébe: „Itt van a ház, aminek a szabadításáért elküldettél, és pusztán hagyta.”

Az Atya megengedte egy rövid ideig, hogy Krisztus érezze az emberi kétségbeesést, az életben gyakorolt sikertelenséget: „Mindent beleadtam, erőmet, munkálkodásomat, engedelmisségemet. Mi mást tehettem volna még ahhoz, hogy felszabadítsam ezt a népet? Egész munkám hiábavaló volt.” Érezte azt, amit Isten mindegyik nagy harcosa gyakorolt a századokon keresztül, érezte a kísértést arra, hogy saját magát vádolja sikertelenséggel, és sokan ezt érezték amikor Isten világos küldetését nem tudták beteljesíteni.

Miért történhetett az, hogy Jézus, vagy Isten akármelyik szolgálója ilyen kétségbeesett szavakat mondhatott: „Hiába dolgoztam”?

Hogyan volt képes Isten saját Fia ilyet állítani, és hogyan süllyedhettek le ilyen szavakhoz hűséges hívők nemzedékei? Ez mindannak az eredménye, hogy a magas várakozáshoz képest a felmérhető eredmény nagyon csekély.

Gondolhatod, hogy az ilyen üzenet fontos lehet a lelkészek számára vagy azoknak, akiket Isten fontos munkára hívott, például a misszionáriusoknak vagy a prófétáknak, de miért lenne ez fontos az én számomra?”

Az igazság az, hogy mindannyian ugyanarra a hatalmas célra és ugyanarra a szolgálatra vagyunk hivatva, még pedig arra, hogy olyanokká váljunk, mint Jézus. Arra vagyunk hivatva, hogy az Ő képmására elváltozzunk. Nem lehetünk keresztények nélkül a hivatás nélkül, ez az egyetlen életcélunk: „Egyre inkább Jézus képmására akarok változni, fel akarok szabadulni saját magamtól, minden emberi ambíciótól, irigységtől, türelmetlenségtől, rossz hangulattól, másokról való gonosz gondolatoktól. Olyan akarok lenni, mint amiről Pál beszélt, hitben és szeretetben akarok járni. Uram, szívem arra vágyódik, hogy olyan legyek, mint Te.”

Micsoda hatalmas várakozások! Isten minden ígérete rendelkezésünkre áll ahhoz, hogy támogasson minket. Kezünkben tartjuk Isten Igéjét, mint egy kétélű kardot, és szívünk célja, hogy Jézushoz hasonlóvá váljunk, így hát kezdjük meg a munkát, hogy hozzá hasonlóvá legyünk!

Rövid idő elteltével valami csodálatos dolog kezd történni. Sokkal türelmesebb leszel, a régi testi reakciókat képes leszel legyőzni ezt mondva: „Ez nem olyan, mint Jézus.” Családod, barátaid, ismerőseid észreveszik, hogy kedvesebb vagy. Esténként gyönyörködsz és gratulálsz magadnak a napi győzelemért: „Ez jó nap volt, Jézuséhoz hasonló nap volt ez a mai.”

Több hónappal ezelőtt írtam egy tanítást ezzel a címmel: „Arra lettem elhívva, hogy Krisztushoz hasonlítsak” (Called to be Christ-like). Ebben azt írtam, hogy a hasonlóság először a közelünkben élők felé fog megnyilvánulni. Én valójában ezt hiszem. Ezért a feleség, vagy férj fogja először észrevenni a változást, ha házasságban élsz. Így hát elhatároztam, hogy valóban Krisztushoz hasonló férj leszek, és valóban azon munkálkodtam, hogy türelmesebb, valamint sokkal megértőbb és gondoskodóbb legyek.

Az első hét folyamán azért küszködtem, hogy minden érzelmi kitörésemet lenyomjam. Állandóan arra emlékeztettem magam, hogy „Jézus nem tenné ezt, nem mondaná ezt, olyan leszek mint Ő.”

A hét végén megkérdeztem a feleségemet, Gwent: „Észlelsz több Jézushoz való hasonlóságot bennem?” Igennel válaszolt, és ezen felbuzdultam. Azt gondoltam: „végre évek múltán felfedeztem hogyan válhatok olyaná, mint Jézus.”

Ezután az egyik legrosszabb hét következett. Akármit is tettem, Krisztushoz való hasonlóságomat elvesztettem és a hét vége felé újra megkérdeztem a feleségemet: „Hogyan bíralsz most engem?” „Olyan vagy mint Pál” válaszolta.

Szeretném azt mondani nektek, hogy naponta egyre inkább Jézushoz hasonlóvá változok, de az emberi küzdelem, hogy megváltozzak egyszerűen nem működik, és a tény az, hogy soha nem is fog. Még most is küszködök olyan gondolatokkal, érzésekkel és szavakkal, amelyek nem hasonlítanak Jézuséhoz. Emberi, testi természetem képtelen megszabadulni a testiességtől. Ez a munka csakis a Szent Szellem által lehetséges: „*Ha ugyanis a hústest kívánsága szerint éltek, meg kell halnotok. De ha a szellemmel azt, amit a hústest művel, megölitek, élni fogtok.*” (Róma 8,13) Egyszerűen csak a Szent Szellem erejének kell átengednünk magunkat, ez az egyetlen mód arra, hogy Krisztushoz hasonlóvá váljunk.

Az ilyen testtel való harcok idején esünk kétségbe. Az a gondolat kezd üldözni: „az Úr elhívott, felkent, Istenfélő szolgák által tanított, hát hogyan lehet az, hogy még mindig olyan testi gondolatokkal vagyok eltelve?” Néha hasonló gondolatoknak adjuk át magunkat, mint Isten hivatott népe a századokon keresztül: „Hiába munkálkodtam. Erőmet és időmet elvesztegettem. Isten ígéretei nem lettek betöltve bennem. Hibáztam abban, hogy a terveket gondolataimmal és cselekedeteimmel valamennyire is beteljesítsem.”

Kérdezd meg akármelyik fiatal személyt aki Krisztustól eltávolodott, hogy mi okozta az elhidegülést?

Ha kérdeznéd: „Miért fordultál vissza a régi életmódhoz? Ugyanazt a démoni hazugságot fogod hallani: „Mindent megtettem. Imádkoztam és olvastam a Bibliát. Jártam a gyülekezetbe és bizonyoságot tettem a barátaimnak az iskolában. Mindent megtettem, hogy igazság szerint éljek, de soha nem kaptam meg a csodát, amire szükségem volt. Imáimra nem kaptam választ és nem szabadultam fel a terheitől. Mindenben sikertelen voltam.

Na és mi a helyzet az igazságos szülőkkel, akik állandóan imádkoztak elhidegült gyermekükért? Isten ígéretein álltak és hittél kérték Istent? Azonban az idő elteltével gyermekük nem változott, és így ezek a hívők hasonlóan borzasztó hazugsággal állnak szemben: „Elbuknál, hiába dolgozol. Erődet vesztegetted éveken át. Harcod csak kimerített és nincs semmi eredménye.”

Olvasóink közül is Sokan kétségbeestek, mert nem látták Isten ígéretének beteljesedését. Nem irigykednek, amiért Isten másokat megáldott, nem próbálják magukat összehasonlítani azokkal, akik élvezik a beteljesedett csodákat. Nem, csak saját életüket vizsgálják, és saját helyzetüket hasonlítják össze Isten ígéreteivel, amelyekben hittek. Életük teljes csődnek tűnik.

Amint teljes őszinteséggel vizsgálják meg keresztény életüket, úgy néz ki, hogy nagyon kevés haladást tudnak felmutatni. Mindent megtettek, amit Isten az igéjében megmondott és megparancsolt, de az idő múlásával csak sikertelenséget látnak. Lelkük összetört és szellemük megsebesült. Gondolják: „Uram, minden hiábavaló volt? Talán rosszul hallottalak? Talán be lettem csapva? Küldetésem romokban hever?”

Két dolog szeretnék hangsúlyozni ezzel az üzenettel.

Először is, Ézsaiás 49. fejezetéből jól láthatod, hogy az Úr ismeri harcodat, Ő is átment ugyanezen a csatán, és az nem bűn, hogyha ilyen gondolatoktól szenvedsz, vagy pedig a sikertelenség és az összeomlott várakozásaid miatt vagy elkeseredve. Jézus is átment az ilyen érzéseken, pedig ő büntelen volt.

Másodszor, az viszont nagyon veszélyes, hogy ilyen pokoli hazugságok gerjesztik és gyullasztják a lelkedet. Jézus megmutatta szavaival a kivezető utat az ilyen kétségbeesésből: *„Hasztalan fáradoztam, semmiért, hiába pazaroltam erőmet. De az Úrnál van az én ügyem (jogom, ítéletem), és munkám jutalma Istenemnél.”* (Ézsaiás 49,4) A héber szó „ítélet” itt „döntést” jelent. Krisztus lényegében azt mondja: *„A végső döntés Atyámnál van. Egyedül ő az, aki eldönt mindent azzal kapcsolatban, hogy milyen sikerrel szolgáltam Őt.”*

Isten ezzel a verssel sürget minket: *„Ne hozzáál bírói határozatot saját munkád felett Énhelyettem. Nincs jogod sikertelennek nevezni magad. Nem tudhatod, hogy milyen hatása volt a szolgálatoznak. Egyszerűen képtelen vagy látni azokat az áldásokat, amelyek a tiéd lesznek.”* Bizony nem fogunk sokmindent látni és megérteni mindaddig, amíg majd meg nem állunk az örökkévalóságban Isten előtt.

Ézsaiás 49. fejezetében, Jézus hallotta az Atyát: *„Izrael nem lett összegyűjtve. Igen, erre hívtalak, de nem minden úgy történt, mint ahogyan azt te elképzelted, de az amúgyis csak egy kis része volt annak, ami a tiéd lesz. Mindaz semmi ahhoz képest, amit előkészítettem részedre. Az egész világ számára világosság leszel, és végül Izrael is egybe fog gyűjtetni; az ígéret be fog teljesedni. Viszont nem csak a zsidóságnak leszel világosság, hanem a nemzeteknek is (pogányok). Üdvösséget fogsz hozni az egész földre.”*

„Most pedig ezt mondja az ÚR, aki már anyám méhében szolgálójának teremtett, hogy Jákóbot hozzá térítsem, Izraelt hozzá gyűjtsem. Ilyen nagyra becsült engem az ÚR, Istenemnél van az erőm. Ezt mondta: Kevésnek tartom, hogy Jákób törzseinek helyreállításában és a megmentett Izrael visszatérítésében légy az én szolgám. A pogányok világosságává teszek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig.” (Ézsaiás 49,5-6)

Kedveseim, amíg az ördög azt hazudja, hogy semmit sem értetek el, minden amit tettetek hiábavaló volt, soha nem teljesedik be a várakozásotok, addig Isten a dicsőségben egy sokkal nagyobb áldást készít számotokra, olyat, ami a legmerészebb képzeleten is felül van, sőt, minden imán és elképzelésen is túl tesz.

Ne hallgassunk az ellenség hazugságaira többé! Ehelyett inkább találjuk meg a Szent Szellemben a nyugodalmunkat, abban a hitben, hogy Ő készít fel minket arra, hogy egyre inkább Jézushoz hasonlónak váljunk, és ki kell emelkednünk a kétségbeesésből, továbbá szilárdan kell állnunk az ígén: *„Így hát szeretett testvéreim, szilárdak legyetek, mozdíthatatlanok, az Úr munkájának mindenkor bővében levők, tudva azt, hogy fáradozásunk az Úrban nem hiábavaló.”* (1.Korintus 15,58)

Itt az idő, hogy buzgalommal munkálkodjatok. Az Úr mondja: *„Felejtse el, és hagyja magad mögött a sikertelenség gondolatát! Most itt van az idő, hogy térj vissza és folytasd a munkádat. Semmi sem lesz hiábavaló! Még sok minden van számodra tartogatva; elég a búslakodásból, örvendezz, mert nem hagytalak el. Többet fogok tenni, mint amit képes leszel kérni vagy elgondolni.”*

Dicsőség az Ő Szent Nevének!

Forrás: www.tsculpitseries.org

Közzétéve a World Challenge engedélyével. P. O. Box 260, Lindale, Texas 75771, USA.